

Το όνομά του ήταν Μπέργερ. Σαμ Μπέργερ.

Κι αυτό ήταν το μόνο που γνώριζε. Εκτός από το γεγονός ότι έπρεπε να βγει έξω.

Για να φύγει μακριά.

Ακούμπησε το χέρι στο παράθυρο της κουζίνας· ήταν τόσο κρύο που του έδωσε την αίσθηση πως τα ιδρωμένα ακροδάχτυλά του θα κολλούσαν στην επιφάνεια του τζαμιού. Κι όταν τράβηξε απότομα το χέρι του, τ' αποτυπώματα ήταν τόσο καθαρά, που τον έκαναν να υποψιαστεί πως μπορεί ν' αποτελούνταν, κατά μεγάλο μέρος, από δέρμα.

Το πρώτο που είδε στο τζάμι του παραθυριού ήταν ο εαυτός του. Σήκωσε το δεξί χέρι του, τέντωσε τον δείκτη και τον μέσο με αποτέλεσμα το χέρι να θυμίζει δίκαννο περιστροφικό.

Και μετά πυροβόλησε τον εαυτό του.

Έξω από το παράθυρο ήταν όλα λευκά. Παντελώς λευκά.

Το παχύ στρώμα χιονιού ήταν επίπεδο. Κάλυπτε μια έκταση, ένα λιβάδι, ίσως ένα χωράφι, και το χωράφι αυτό έμοιαζε να εκτείνεται στο άπειρο. Μέχρι τη στιγμή που κάπου εκεί μακριά διέκρινε μια κίνηση, ακριβώς εκεί που το οπτικό πεδίο αντάμωνε τα όριά του. Κι αν πίεζε το βλέμμα ακόμα πιο πέρα από το όριο του οπτικού πεδίου, θα μπορούσε να ξεκρίνει πως το μακρουλό ορθογώνιο που κινούνταν στη μακρινή πλευρά της ανοιχτωσιάς ήταν ένα λεωφορείο.

Εκεί έπρεπε να πάει.

Υπήρχε ένας δρόμος εκεί. Μια οδός διαφυγής. Για να φύγει μακριά.

Η πόρτα του δωματίου του είχε ανοίξει λίγο για πρώτη φορά, είχε καταφέρει να γλιστρήσει έξω ακριβώς την κατάλληλη στιγμή, τη στιγμή που έρχεται το αποκάρωμα μετά το μεσημεριανό, και είχε βρει τον δρόμο για την κουζίνα όπου, απ' ό,τι ήξερε, δεν είχε πάει ποτέ του.

Το προσωπικό της κουζίνας είχε ετοιμάσει τον απογευματινό καφέ· μερικά θερμός πάνω σ' ένα καρότσι σερβιρίσματος, δίπλα μια πιατέλα με κανελοκούλουρα καλυμμένη με διαφανή μεμβράνη. Δίπλα στο καρότσι κρέμονταν μερικές λευκές ρόμπες.

Έριξε πάλι μια ματιά έξω από το παράθυρο, πολύ κοντά στο τζάμι αυτή τη φορά· το ψύχος χάιδεψε το πρόσωπό του. Έριξε μια ματιά κάτω, στο κορμί του· πιο κάτω από αυτό που θα μπορούσε να το περάσει κανείς για παντελόνι αθλητικής φόρμας τα πόδια του ήταν γυμνά. Κούνησε βιαστικά τα δάχτυλά του κι ήταν λες κι αυτά συνειδητοποίησαν ότι ποτέ τους δεν θα έφταναν στον δρόμο χωρίς υπόδεση.

Κι όμως έπρεπε να βγει. Να φύγει μακριά. Είχε καθίσει για πολύ καιρό εδώ.

Ήταν απών για πάρα πολύ καιρό.

Πήγε και κοίταξε έξω στη δεσπέντζα. Σε μια γωνιά στο βάθος υπήρχε όντως ένα ζευγάρι μπότες και, παρόλο που ήταν τουλάχιστον τρία νούμερα μικρότερες, τις φόρεσε. Τα δάχτυλα δίπλωσαν, αλλά μπορούσε να περπατήσει, ίσως να μπορούσε κιόλας να τρέξει.

Όταν επέστρεψε πάλι στην κουζίνα, άκουσε φωνές από την πόρτα που οδηγούσε στον κύριο διάδρομο. Ήταν κλειστή, αλλά μάλλον δεν θα έμενε έτσι για πολύ.

Άρπαξε και τις τρεις λευκές ρόμπες που ήταν δίπλα στο καρότσι σερβιρίσματος και έκανε μερικά βήματα προς τη μικρότερη πόρτα της κουζίνας. Ο πόνος στα διπλωμένα δάχτυλα τον κρατούσε σ' εγγήγορη.

Φόρεσε την πρώτη λευκή ρόμπα, μετά τη δεύτερη, αλλά όταν θέλησε να φορέσει και την τρίτη πάνω από τις άλλες δύο, ο θόρυβος είχε φτάσει πια πολύ κοντά στην κεντρική πόρτα της κουζίνας. Πίεσε προσεκτικά προς τα κάτω το χερούλι και βγήκε χωρίς ν' ακουστεί στον πλαϊνό διάδρομο. Έκλεισε την πόρτα πίσω του, όσο πιο αθόρυβα μπορούσε, και τότε άκουσε την κεντρική ν' ανοίγει απότομα. Καθώς διέσχιζε τρέχοντας τον όλο και σκοτεινότερο

διάδρομο, κατάφερε να φορέσει με δυσκολία και την τρίτη ρόμπα· οι μπότες έκαναν τον συνήθως γρήγορο διασκελισμό του να μοιάζει με το αδέξιο και σερνάμενο περπάτημα ενός τρελού.

Συνήθως; Κανένα «συνήθως» δεν υπήρχε γενικώς. Και σίγουρα δεν είχε να κάνει με γρήγορο διασκελισμό. Ήταν λες και είχε ξυπνήσει σε έναν εντελώς άδειο, παντελώς λευκό κόσμο.

Έναν κόσμο χωρίς σημάδια.

Ό,τι έμοιαζε με αναμνήσεις δεν ήταν παρά φανταστικοί πόνοι. Όλα είχαν εξαφανιστεί, αποκοπεί. Ήταν λες και ο εγκέφαλος εξαφάνισε αποφασιστικά όλα τα ίχνη που είχε αφήσει πίσω του.

Κι όμως αναγνώρισε την πόρτα, αναγνώρισε ακόμα και τη χαραμάδα που επέτρεπε σ' ένα σύννεφο ψύχους να καλύψει τα τελευταία σκοτεινά μέτρα του διαδρόμου.

Άνοιξε την πόρτα. Η βεράντα ήταν μεγάλη, τεράστια μάλλον, σαν ν' ανήκε σε βασιλικό ανάκτορο, αν και μόνο ένα μικρό τετράγωνο τμήμα της, το κοντινότερο στην πόρτα, ήταν καθαρισμένο από χιόνι. Και γεμάτο αποσιγάρα.

Πρέπει να είχε έρθει εδώ σε αυτό το τετράγωνο για καπνιστές και να κάπνισε όταν ήταν ακόμη μέσα στα σκοτάδια. Έτσι πρέπει να ήταν. Πώς θα μπορούσε διαφορετικά να βρει τον δρόμο του ως εδώ;

Δεν είχε σταματήσει το κάπνισμα όμως;

Πιο πέρα από το καθαρισμένο τετράγωνο, το χιόνι στη βεράντα έφτανε το ένα μέτρο ύψος. Το είχαν καθαρίσει σε στρώσεις και είχε δημιουργηθεί μια απότομη σειρά σκαλοπατιών από ιδιαίτερα πιεσμένο χιόνι, που κατέληγε σ' ένα υψίπεδο. Ήταν έξι μέτρα μέχρι την κουπαστή της βεράντας και άγνωστο πόσα μέχρι κάτω στο έδαφος.

Στην ανοιχτωσιά που οδηγούσε στον δρόμο. Στον δρόμο που οδηγούσε πέρα αποκεί.

Μακριά.

Σκαρφάλωσε πάνω στο βαθύ χιόνι. Το οποίο είχε τόσο πάγο στην επιφάνεια, ώστε να μην το διαπερνούν ούτε τα δυσαναλόγως μικρά πόδια του. Εκτός από όταν έφτασε στην άκρη του και ο αγώνας να φτάσει ως την κουπαστή μετατράπηκε σε αγώνα να κινηθεί γενικώς. Έπιασε την κουπαστή την ίδια στιγμή που άκουσε θορύβους πίσω του, από την πόρτα της βεράντας.

Απείχε σίγουρα πέντε μέτρα μέχρι κάτω, σε αυτό το οποίο είχε εκλάβει ως λευκή ανοιχτοσύνη. Το στρώμα χιονιού εκεί φαινόταν παχύτερο απ' ό,τι πάνω στη βεράντα, αλλά αν ήταν έστω και το ίδιο σκληρό, θα έσπαζε το πόδι του. Εν πάση περιπτώσει, εναλλακτική λύση δεν υπήρχε.

Δεν κοίταξε πίσω του όταν δρασκελίσει την κουπαστή της βεράντας, το ένα πόδι ακολούθησε το άλλο. Οι τρεις ρόμπες ανέμιζαν γύρω του σαν ιδιόμορφα λευκά φτερά. Ανέμιζαν για ώρα πολλή.

Έπεσε στο χέρι, βούλιαξε μέσα του. Ναι, βούλιαξε, το χιόνι επιβράδυνε την πρόσκρουση. Έπεσε προς τα εμπρός, έκανε μια τούμπα απευθείας στο χιόνι που το πάχος του ξεπερνούσε το ένα μέτρο. Το στόμα του γέμισε χιόνι, δεν μπορούσε να πάρει ανάσα.

Αυτό κράτησε κάμποσο, τον πλημμύρισε μια αίσθηση πανικού. Ένας πανικός χιονοστιβάδα. Αλλά μετά στάθηκε στα πόδια του, τα πόδια του τον κρατούσαν ακόμη. Έφτνυε χιόνι, φταρνιζόταν χιόνι, ξέρναγε χιόνι, αλλά συνέχιζε να διασχίζει το ανοιχτό πεδίο. Με στόχο τον δρόμο. Αργούσε όμως πολύ, ανελέητα πολύ. Ήταν σαν να κινούνταν σε κινούμενη άμμο.

Σαν προχώρησε μερικές δεκάδες μέτρα ακόμα, έριξε μια ματιά πίσω του. Δύο μεγαλόσωμοι άντρες στέκονταν στην κουπαστή και τον περιεργάζονταν με επιμονή. Έπειτα εξαφανίστηκαν.

Εκείνος συνέχισε. Το χιόνι συμπαγές και πορώδες ταυτόχρονα, εύκολα διαπερατό οριζόντια, δύσκολα ωστόσο κατακόρυφα. Ήταν μια μάχη ενάντια στα στοιχεία. Και παρά το τριπλό στρώμα από νοσοκομειακές ρόμπες έκανε διαβολεμένο κρύο.

Άρχισε να χιονίζει. Μεγάλες νιφάδες έπεφταν από τον σκοτεινό ουρανό. Ο ήλιος είχε ήδη βασιλέψει όταν άκουσε κι έναν άλλον ήχο, πέρα από την ίδια την άγρια αναπνοή του. Σταμάτησε, έστρεψε ψηλά τη μύτη του προς το σύμπαν, άφησε τις νιφάδες να πέσουν στο πρόσωπό του, να σχηματίσουν μια μερική μάσκα προσώπου, κράτησε την ανάσα, αφουγκράστηκε.

Αφουγκράστηκε με ιδιαίτερη προσοχή.

Στο αδύναμο, μουντό φως που ακολούθησε το ηλιοβασίλεμα, σαν να πήρε το μάτι του μια κίνηση σε μακρινή απόσταση αποκεί. Στο τέλος είδε και το σχήμα. Μέσα στη λευκοσύνη του χιονιού κινούνταν ένα ορθογώνιο παραλληλεπίπεδο.

Κατευθυνόταν προς το μέρος του. Επιτάχυνε το βήμα του, έκανε μια υπερβολικά μεγάλη δρασκελιά που κατέληξε σε στραβοπάτημα, έκλινε προς την εντελώς αντίθετη μεριά για να μη σωριαστεί μπρούμυτα κι έπεσε τελικά προς τα πίσω, με τα πόδια του ακόμη χωμένα μέσα στο στρώμα του χιονιού. Δεν μπόρεσε να σηκωθεί, νιφάδες έπεσαν χορεύοντας πάνω στους κερατοειδείς του, έκανε τα μάτια του να κλάψουν.

Όντως δεν μπόρεσε να σηκωθεί.

Αναγκάστηκε να ψάξει βαθιά μέσα του για να βρει κάποιο διάπυρο σημείο θέλησης, κάποιο καλά κρυμμένο απόθεμα ενέργειας. Κάποια σπίθα συμπαγούς βιαιότητας. Σηκώθηκε όρθιος μ' έναν βρυχηθμό, το χιόνι τινάχτηκε και ξανάπεσε βροχή γύρω του, οι ρόμπες ανέμισαν κι ήταν σαν να τίνιζε δυνατά τα φτερά του. Ήταν ένας εκπεσών, πλην όμως αναστημένος, άγγελος του χιονιού.

Συνέχισε την ορμητική του προέλαση. Το λεωφορείο πλησίαζε, οι πλευρές του ήταν εντελώς καλυμμένες από το χιόνι που σήκωναν οι τροχοί και μόνο τμήματα από τα τζάμια των παραθύρων ήταν ορατά. Ο οδηγός άναψε τους προβολείς, κώνοι φωτός πρόβαλαν μπροστά από το ορθογώνιο παραλληλεπίπεδο. Ο ντιζελοκινητήρας του ακουγόταν όλο και δυνατώτερα.

Ο παράδοξος ήχος της ελευθερίας.

Τώρα είδε τον δρόμο, φιδίσιο, βουλιαγμένο σχεδόν καταμεσής στη λευκοσύνη. Έτρεξε –ξαφνικά μπορούσε να τρέξει–, το χιόνι δεν τον εμπόδιζε τόσο πολύ τώρα. Είδε το λεωφορείο να πλησιάζει με ελιγμούς. Απέμεναν ακόμα δέκα μέτρα μέχρι την άκρη του δρόμου. Έπεσε στα γόνατα, σηκώθηκε ξανά. Το λεωφορείο δεν ήταν πολλά μέτρα μακριά τώρα. Σήκωσε τα χέρια ψηλά, τα κουνούσε σαν μανιακός. Ο οδηγός αποκλείεται να μην έβλεπε εκείνο το λευκό πλάσμα με τις φτερούγες, περιβαλλόμενο από μια αύρα περιδινόμενης χιονόσκονης.

Συνέχισε το τρέξιμο, συνέχισε το κούνημα των χεριών, έφτασε στην άκρη του δρόμου, συγκέντρωσε όσες δυνάμεις του είχαν απομείνει για ένα άλμα πάνω από το χαντάκι. Το λεωφορείο ήρθε, για μια στιγμή του φάνηκε ότι αντάμωσε το βλέμμα του οδηγού.

Αλλά δεν έκοψε ταχύτητα.

Το λεωφορείο δεν έκοψε ταχύτητα.

Τίνιξε το χέρι του προς την καλυμμένη με χιόνι πλευρά του λεωφορείου, το λύγισε σαν νυχοπόδαρο, σαν να 'θελε να σταματήσει όλους εκείνους τους τόνους βάρους με τη δύναμη της θέλησης και μόνο. Το λεωφορείο τον προσπέρασε βρυχώμενο, δίχως ν' αλλάξει στο ελάχιστο την ταχύτητά του. Όταν το όχημα, σε μια μόλις αισθητή στροφή του δρόμου, έδειξε τμήμα της μιας χιονισμένης πλευράς του, είδε καθαρά πέντε ακανόνιστες γραμμές χαραγμένες εκεί· τα σημάδια από τα πέντε δάχτυλά του.

Περιεργάστηκε το παγωμένο δεξί χέρι του, τα ματωμένα ακροδάχτυλα, αλλά δεν αισθάνθηκε τίποτα. Απολύτως τίποτα. Έπεσε στα γόνατα. Ούτε δυνάμεις να φωνάξει δεν είχε.

Το λεωφορείο που εξαφανίστηκε στο βάθος του δρόμου άφησε πίσω του ένα αδιαπέραστο σύννεφο· βρέθηκε τώρα καταμεσής σε μια απότομη θύελλα χιονόσκονης. Η οποία κατακάθισε αργά, πολύ αργά.

Στην άλλη μεριά της ομίχλης από χιόνι κάτι ξεκίνησε να εμφανίζεται. Κίνηση· μάλλον προς το μέρος του. Φάνηκαν τελικά δύο πλάσματα, δύο μεγαλόσωμοι άντρες σε κίνηση. Ένας από αυτούς έκανε ακόμη νόημα στο λεωφορείο να φύγει, λες και ο χρόνος είχε σταματήσει εντελώς γι' αυτόν.

Ο άλλος διέσχισε τον δρόμο, σήκωσε τη σφιγμένη του γροθιά και τον χτύπησε στο πρόσωπο. Ο Μπέργερ ήταν σίγουρος πώς ήταν ήδη αναισθητός όταν δέχτηκε το χτύπημα.

Το τελευταίο που άκουσε ήταν το χιόνι που έπεφτε αδιάκοπα στον κόσμο.